

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.,** se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, Michle, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2009, č. j. 62 Ca 80/2008 - 133,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2009, č. j. 62 Ca 80/2008 - 133, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný zahájil dne 21. 3. 2001 z vlastního podnětu s právním předchůdcem žalobce, společností Eurotel Praha, spol. s r. o. (dále jen „Eurotel“) správní řízení ve věci možného porušení § 9 odst. 3 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ předcházející zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Tohoto jednání se měl Eurotel dopustit tím, že účtoval svým zákazníkům v období od 8. 1. 2000 do 30. 6. 2001 rozdílné ceny za odchozí hovory ze svých veřejných telekomunikačních mobilních sítí GSM a NMT do veřejné telekomunikační mobilní sítě společnosti Český Mobil a. s. oproti cenám za odchozí hovory do veřejné telekomunikační mobilní sítě společnosti RadioMobil a. s. Dle rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2001, č. j. S 18/01-1300/01-VO I, se Eurotel dopustil shora uvedeného jednání, čímž zneužil svého dominantního postavení na trhu mobilních radiotelefonních služeb ve veřejných mobilních telekomunikačních sítích GSM a svého monopolního postavení na trhu

mobilních radiotelefonních služeb ve veřejných mobilních telekomunikačních sítích NMT a porušil tak § 9 odst. 3 předcházejícího zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žalovaný dále Eurotelu zakázal v uvedeném jednání pokračovat a uložil mu pokutu ve výši 48 000 000 Kč. Eurotel podal proti rozhodnutí žalovaného rozklad, na jehož základě předseda Úřadu

pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 9. 5. 2002, č. j. R 15/2001, změnil prvý výrok rozhodnutí žalovaného tak, že upřesnil časové období, v němž se měl Eurotel zneužití monopolního a dominantního postavení dopustit, a zrušil druhý výrok rozhodnutí žalovaného, jímž bylo Eurotelu zakázáno v předmětném jednání pokračovat. Třetí výrok rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty ve výši 48 000 000 Kč předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže potvrdil.

Společnost Eurotel podala proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže žalobu, jež byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2004, č. j. 2 A 12/2002-OL – 503, publikovaným pod č. 562/2005 Sb. NSS.

Eurotel napadl rozsudek Nejvyššího správního soudu ústavní stížností, o níž Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, publikovaným pod č. 110/2007 Sb. n. u., sv. 46, s. 11. V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že Nejvyšší správní soud vyložil ustanovení o subjektivní roční lhůtě pro uložení pokuty podle § 14 odst. 5 předcházejícího zákona o ochraně hospodářské soutěže způsobem, který ve svém důsledku znamená pro Eurotel ztrátu jistoty, že může být veřejnou mocí sankcionován jen v limitovaném časovém prostoru, který je stanoven právním předpisem. Ústavní soud dále vyslovil závěr, že bylo namístě se zabývat otázkou, zda by použití příslušných ustanovení zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), účinného od 1. 7. 2001, jež vymezují skutkovou podstatu zneužití dominantního postavení v hospodářské soutěži, nebylo pro Eurotel výhodnější oproti právní úpravě platné v době jednání Eurotelu. V důsledku toho Ústavní soud shledal, že bylo zasaženo do práva Eurotelu na spravedlivý proces. Ústavní soud proto z uvedených důvodů zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2004, č. j. 2 A 12/2002-OL-503, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 5. 2002, č. j. R 15/2001, a rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2001, č. j. S 18/01-1300/01-VO I.

Žalovaný následně pokračoval v řízení vedeném pod sp. zn. S 18/01 o možném zneužití dominantního a monopolního postavení s žalobcem jako právním nástupcem Eurotelu. Návrhům žalobce na zastavení řízení ze dne 10. 1. 2008 a ze dne 25. 2. 2008 žalovaný nevyhověl.

Žalobce se žalobou ze dne 25. 11. 2008 domáhal u Krajského soudu v Brně ochrany před nezákonným zásahem ze strany žalovaného, jenž spatřoval v tom, že je proti němu ze strany žalovaného vedeno správní řízení ve věci možného zneužití dominantního, resp. monopolního postavení Eurotelem, a navrhl, aby bylo žalovanému uloženo správní řízení vedené pod sp. zn. S 18/01 zastavit. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, uvedl, že postup žalovaného naplňuje všechny znaky zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Nezákonnost vedení správního řízení spatřoval žalobce především ve dvou důvodech. Za prvé tvrdil, že v předmětném řízení není možno uložit sankci pokuty, neboť v souladu s § 14 odst. 5 předcházejícího zákona o ochraně hospodářské soutěže již uplynula roční lhůta k uložení pokuty, a to nejpozději dne 29. 8. 2001. Za druhé žalobce tvrdil, že na něj nemohla přejít na základě soukromoprávní smlouvy o převodu jmění uzavřené mezi ním a Eurotelem veřejnoprávní odpovědnost za

tvrzené jednání Eurotelu, a tudíž proti němu nemůže být v této souvislosti vedeno správní řízení. Z uvedených důvodů je tedy žalovaný dle názoru žalobce povinen předmětné správní řízení zastavit a pokud tak neučinil, dopustil se nezákonného zásahu vůči žalobci. Stěžovatel dále uvedl, že je nucen se v průběhu správního řízení podrobit „*řadě úkonů žalovaného, tj. musí např. reagovat na jeho výzvy, předkládat informace, účastnit se úkonů žalovaného apod. Plnění těchto povinností přitom zasahuje zcela zřejmě do práv žalobce, když vyžaduje od žalobce součinnost, která je jak časově, tak finančně velmi náročná*“. V této souvislosti odkázal žalobce výslovně na úkony, na základě nichž mu dle jeho názoru byly žalovaným uloženy povinnosti, a to na výzvu žalovaného ze dne 11. 12. 2007, sdělení žalovaného ze dne 14. 2. 2008 či vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 7. 11. 2008. V souladu s tím žalobce vyjádřil svůj názor, že „*pokračováním ve správním řízení a podrobením žalobce dalším úkonům v rámci tohoto řízení, ve kterém absentují podmínky pro jeho pokračování a jehož není žalobce ani způsobilým účastníkem, dochází ... k nezákonnému zásahu do práv žalobce, který žalobce výrazně poškozuje a zatěžuje a který se negativně projevuje i v jeho majetkové sféře, když vede ke vzniku dalších zcela zbytečných nákladů na straně žalobce, včetně nákladů na právní zastoupení*“.

Žalobce dále uvedl, že nepovažuje žalobu za nepřípustnou ve smyslu § 85 s. ř. s., neboť mu právní řád nedává žádný jiný prostředek ochrany, jímž by se mohl proti postupu žalovaného bránit. Pokud by měl vyčkat až do okamžiku vydání správního rozhodnutí a teprve proti němu brojit žalobou, neměl by tento postup žádný vliv na to, že je žalobce v průběhu správního řízení vystavován negativním aspektům spojeným s vedením správního řízení. Dle žalobce by vyčkávání do rozhodnutí ve věci pouze prohlubovalo zásah do žalobcových práv tím, že by byl nucen se podrobovat dalším procesním úkonům žalovaného.

Krajský soud žalobu shora uvedeným usnesením odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 s. ř. s. Krajský soud uvedl, že žalobce nevyčkal konečného rozhodnutí ve věci, ale přímo podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Dle krajského soudu ovšem žalovaný bude mít v souzené věci k dispozici jiné právní prostředky ochrany nebo nápravy, neboť se proti konečnému rozhodnutí žalovaného bude moci bránit rozkladem a následně případně též žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.

Žalobce (stěžovatel) proti shora uvedenému usnesení krajského soudu brojí kasační stížností ze dne 26. 6. 2009, již doplnil podáním ze dne 27. 11. 2009. Své kasační důvody stěžovatel podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Stěžovatel uvádí, že ho krajský soud připravil odmítnutím žaloby o právo na projednání věci a možnost vypořádání jeho žalobních námitek. V žalobě brojil proti úkonům, kterým je opakovaně a dlouhodobě vystavován ze strany žalovaného ve správním řízení jím vedeném, jejichž následky nebude dle jeho názoru možné napravit prostřednictvím opravných prostředků proti konečnému rozhodnutí ve věci. Dle jeho názoru obrana proti nezákonnému správnímu rozhodnutí nemůže být obranou proti zásahům, jimž je stěžovatel vystavován ve správním řízení, tedy proti jednotlivým úkonům, které jsou ze strany žalovaného vůči stěžovateli činěny. Nelze tedy předem

vyloučit, že by tyto úkony správního orgánu mohly být nezákonným zásahem, vůči němuž je žaloba podle § 82 s. ř. s. přípustná, neboť obrana žalobou proti konečnému rozhodnutí není účinná ani možná. Stěžovatel proto namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru, podle něhož stěžovatel má k dispozici jiné prostředky nápravy proti postupu žalovaného, než je žaloba podle § 82 s. ř. s. Stěžovatel dále argumentuje, že v daném případě nelze stěžovateli uložit žádnou sankci ani opatření k nápravě, neboť nedošlo k přechodu veřejnoprávní odpovědnosti ze společnosti Eurotel na stěžovatele a uplynula již zákonná lhůta k uložení pokuty. Správní řízení vedené žalovaným je tedy bezúčelné a mělo by tedy být v souladu s principem legitimního očekávání zastaveno.

Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 17. 8. 2009 ztotožnil s důvody, pro které krajský soud žalobu stěžovatele zamítl. K tomu uvedl, že samotné vedení správního řízení nemůže být nezákonným zásahem vůči stěžovateli. Dle jeho názoru nelze přistoupit na výklad, podle něhož by mu bylo znemožněno vést řízení pouze z důvodu pochybností o jeho oprávněnosti. Tím by byl zpochybněn význam správního řízení, na jehož konci má správní orgán konstatovat porušení práva, nebo řízení zastavit. Žalovaný argumentoval i tím, že je ve veřejném zájmu, aby žalovaný vydal rozhodnutí i tehdy, kdy již není možné uložit stěžovateli sankci, neboť tím je posíleno vědomí soutěžitelů o tom, které jednání je v rozporu se zákonem, a je tak upevněna jejich právní jistota. Žalovaný uvedl, že předmětné řízení bylo v prvním stupni ukončeno vydáním rozhodnutí ze dne 14. 8. 2009, č. j. ÚOHS-S18/01-10192/2009/830/JNo.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a shledal kasační stížnost důvodnou.

Nejvyšší správní soud musí především zdůraznit, že kasační stížnost míří proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba v předmětné věci odmítnuta, nebyla tedy krajským soudem meritorně posuzována. Proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze v kasační stížnosti uplatnit pouze důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy uvést, proč je usnesení o odmítnutí podle názoru stěžovatele nezákonné a proč mělo být tedy o žalobě rozhodnuto meritorně. Nejvyšší správní soud se tedy nemůže v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby zabývat mj. věcně otázkou, zda je správní řízení vedené žalovaným se stěžovatelem v souladu se zákonem či nikoliv. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svou ustálenou judikaturu (mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, publikovaný pod č. 524/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8 Afs 22/2006-72, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se již zabýval otázkou, které úkony správního orgánu mohou být zásahem, proti němuž lze podat žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s., mj. v rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003 - 54, www.nssoud.cz, v němž dospěl k závěru, že *„pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (když ovšem i donucení je zahrnuto pod legislativní zkratku „zásah“)*“. Naopak v těch případech, kdy úkon správního orgánu nemá donucující povahu, nemůže být pojmově ani nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Procesní úkon správního orgánu, který je sice učiněn v rozporu se zákonem, ovšem nemá donucující povahu, nebo naopak neprovedení procesního úkonu, který zákon vyžaduje, může být pouze vadou daného správního řízení, takovým úkonem (či jeho absencí) však nemůže být bezprostředně zasaženo do svobodné sféry jednotlivce. Zákonnost samotného postupu správního orgánu v řízení lze tedy přezkoumat pouze v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí správního orgánu o věci samé, případně následně v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Jestliže došlo v rámci tohoto postupu k takové vadě řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí napadeného žalobou, soud takové rozhodnutí zruší dle § 76 odst. 1 nebo dle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Z této logiky vycházel rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, publikovaném pod č. 735/2006 Sb. NSS, na které stěžovatel rovněž odkazoval. Rozšířený senát považoval provádění daňové kontroly za úkon správního orgánu, který může být pojmově nezákonným zásahem, neboť v rámci daňové kontroly nesvědčí daňovému subjektu pouze procesní oprávnění, ale musí se podrobit i řadě omezení donucující povahy, která jsou způsobilá zasáhnout do jeho svobodné sféry.

Pokud jde o správní řízení ve věci ochrany hospodářské soutěže, stěžovatel i žalovaný důvodně odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 - 256, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud k posuzované otázce uvedl: *„Účelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možností úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, v jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí, příp. i cesta náhrad podle zákona č. 82/1998*

Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Úplně zamezit vedení správního řízení však nelze.

Přezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematice soudního řádu správního. Test, popsaný v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, je i ve vztahu k jednotlivým úkonům v rámci správního řízení třeba vnímat v kontextu podpůrného charakteru žaloby podle § 82 s. ř. s. k žalobě podle § 65 s. ř. s. Jistě nelze vyloučit, že by konkrétní úkon správního orgánu v rámci správního řízení mohl být nezákonným zásahem, ochrana proti němu podle § 82 s. ř. s. ovšem bude přípustná pouze tehdy, nebylo-li by možné domáhat se ochrany nebo nápravy jinými prostředky (srov. č. 720/2005 Sb. NSS)."

Zároveň je nutno připomenout i usnesení rozšířeného senátu dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 - 247, publikované pod č. 1773/2009 Sb. NSS, které citovanému rozsudku předcházelo a v němž rozšířený senát vyjádřil následující právní názor:„*Posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.*"

Důvodnost námitek stěžovatele v posuzované věci spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že si krajský soud neučinil jasno, co je předmětem řízení o žalobě stěžovatele proti tvrzenému nezákonnému zásahu ze strany žalovaného. Petitem žaloby se stěžovatel domáhal toho, aby bylo žalovanému uloženo zastavit správní řízení vedené se stěžovatelem pod č. j. S 18/01, nicméně z obsahu samotné žaloby vyplývá, že stěžovatel namítal, že se cítil omezen již jednotlivými úkony, jež vůči němu žalovaný v rámci tohoto správního řízení činil. Z právní úpravy účinné v době, kdy krajský soud vydal napadené usnesení, vyplývá, že žalovaný byl skutečně oprávněn činit vůči stěžovateli úkony donucující povahy, jež by svou podstatou mohly být nezákonným zásahem vůči stěžovateli, pokud by nebyly prováděny v souladu se zákonem. Žalovaný byl dle § 21 odst. 5 a 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve znění účinném do 31. 8. 2009, oprávněn provádět šetření v obchodních nebo jiných než obchodních prostorách stěžovatele a vyžadovat od něj v souladu s § 21 odst. 7 toho zákona úplné, správné a pravdivé podklady a informace. V případě, že by stěžovatel neposkytl žalovanému potřebnou součinnost, případně neposkytl požadované podklady a informace, byl žalovaný oprávněn vynucovat splnění těchto povinností ze strany stěžovatele též uložením pořádkové pokuty podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Obdobná oprávnění dává žalovanému také § 21 a násl. zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve znění novelizace provedené zákonem č. 155/2009 Sb., účinným od 1. 9. 2009.

V posuzované věci byl stěžovatel vyzván dle § 21 odst. 7 zákona o ochraně hospodářské soutěže přípisem žalovaného ze dne 11. 12. 2007, č. j. S 18/01-23296/2007/830 a ze dne 14. 2. 2008, č. j. S 18/01-03856/2007/830, aby poskytl žalovanému určité podklady a informace. Je tedy nutno konstatovat, že uložením těchto povinností pojmově mohlo

dojít k nezákonnému zásahu vůči stěžovateli ve smyslu § 82 s. ř. s., pokud by k těmto výzvám došlo v rámci řízení, které by žalovaný nebyl oprávněn vést.

Naopak za nezákonný zásah žalovaného nelze považovat pouhý výkon procesních oprávnění stěžovatele, resp. takové úkony žalovaného, který výkon procesních práv stěžovatele pouze umožňují. Svých práv v řízení účastník může a nemusí využít, proto nemohou být nezákonným zásahem takové procesní úkony správního orgánu, které umožňují uplatnění procesních práv účastníka řízení a které zároveň nemají donucující povahu. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, pokud tvrdil, že zásahem vůči němu bylo také vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 7. 11. 2008, neboť tímto úkonem nebyl nucen něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, byl pouze poučen o svém procesním právu nahlédnout do podkladů rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Krajský soud zaujal v napadeném usnesení právní názor, dle něhož se stěžovatel v souzeném případě může domáhat ochrany či nápravy jinými právními prostředky, než je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s., a to konkrétně podáním rozkladu proti konečnému rozhodnutí žalovaného a následně případně žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Nicméně pokud by předmětem řízení měla být ochrana stěžovatele před těmi úkony žalovaného v rámci správního řízení, jež, jak bylo výše uvedeno, pojmově mohly být nezákonnými zásahy vůči stěžovateli a stěžovatel to též tvrdil, nebylo by možno žalobu odmítnout, neboť případný rozklad proti konečnému rozhodnutí žalovaného ve věci samé ani žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu by nemohly stěžovateli poskytnout účinnou ochranu proti zásahu do jeho svobodné sféry, k níž dochází v souvislosti se zmíněnými donucujícími úkony žalovaného. Případným rozkladem a následně žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. by se totiž stěžovatel mohl domoci, jak již bylo vysvětleno, pouze přezkumu zákonnosti rozhodnutí o věci samé.

Za situace, kdy z obsahu samotné žaloby vyplývalo, že se stěžovatel domáhal ochrany nejen proti samotnému vedení správního řízení, ale i proti jednotlivým úkonům žalovaného činěným v rámci správního řízení, nicméně petitem žaloby se domáhal pouze zastavení správního řízení vedeného žalovaným, měl krajský soud povinnost vyzvat stěžovatele k odstranění tohoto rozporu mezi obsahem žaloby a jejím petitem. Pokud tak neučinil, zatížil řízení vadou, jež mohla mít zásadní vliv na zákonnost napadeného usnesení o odmítnutí žaloby, neboť po případném odstranění tohoto rozporu tím, že by byl upřesněn žalobní petit ve vztahu ke konkrétním úkonům žalovaného, by žaloba stěžovatele mohla být projednána meritorně.

Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. ledna 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu